

הריני נזיר פרק שני נזיר

זו.

עין משפט נר מצוה

א א מיי פ"ד מהל' מירות
הלא' מנחם עשן קס:
ב ב מיי ש"ס הל"ב סמ"ג ס:
ג ג מיי פ"ו ש"ס הל"ב:
ד ד מיי ש"ס הל"ד:

זבה גמורה היבי משבחת לה. דמכאן ולהבא מטמינין לה וכל יומא
טומאה בפאי נפשה היא וכיון דחזיא היא^א צפנגא דיומא אידך
פלגא דיומא הוא^ב קא סליק לה לשימור וע"פ שלח טבלה בינתיים
למכרי ראתה ציוס י"ג וציוס ט"ו דלא היא זבה ואע"ג

רבי יוסי קאי כותיך: ורבי יוסי מדי פנר מקלת היום כולו.
דכל האי דקא משניין לעיל דמכאן ולהבא מטמא שינוי דמיקי
ניניה ומיחו שמעתין איתא כרז: וזה גמורה. דבעיני ג' ימים
לרופים כדאמר אומי מלה הכתוב את הזבה צימנים היכי משכחת לה:
(ו) והא כיון דחזיא צפנגיה דיומא.

(א) לעיל ה' (ט"ז) ו"ט (ג) לעיל ה'
(ב) ס"ד (ד) ס"ג (ה) ס"ב (ו) ס"א
(ג) ס"א (ד) ס"ב (ה) ס"ג (ו) ס"ד
ולא, (ט) וי"ע מוכ' פסחים
פ"א. ד"ה אי"ר וכו' ומש"כ ש"ס
על הגליון.

נוסחת הריב"ן

[א] מר: [ב] גין: [ג] היום ככולו
איני דקסבר דמכאן
ולהבא היא מטמאה זבה
דמתייה קרבן היכי משכחת לה
וה"ו מיעבה לן כביד לזין
דלתייה דר' יוסי דאמר דמכאן
ולהבא היא מטמאה זבה גמורה
דמתייה קרבן היכי משכחת לה
ה"ו וי"ע וי"ע: [ד] כל
שגשה גבי הדדי ואב"א דחזיא
כל מלתא זויי סמוך לזין
השמשות לשקיעת החמה דכי
רלחה בשבת סמוך לשקיעת
החמה היא טמא: כל יום ראשון
וכן כי רלחה ציוס ראשון סמוך
לשקיעת החמה זכיוס שני
לשקיעת החמה היא לא טמאה
כל הלילה וכל היום דחזיא הולך
אחר הלילה והיא לא זבה
גמורה משום דלא היה לה
שהות דטהרה בני זבני כלל
וסלקי לה למינייה דטומאת יום
כנגד יום וכו' שמעיה כ"ן
מפ"י המורה אלב כביד לזין
במקטת פסחים שמעיה דהואיל
ובין השמשות ספק יום ספק
לילה ואינו יודע אם בני זין
השמשות יום הוא הלך הואיל
וראתה כל כל בני השמשות
ימיהן כן אם טמא חומר בעין
השמשות ולא או איה אומר
שהוא יום ולא הוא מלתא וימין
לרופים שלח איהם לא שעת
הטובה כלל ס"ד והואיל למה
כ"י: [ה] דכדמורה: [ו] דהכא:

הגהות ה"ב"ח

(א) גמ' תלתא יומי. י"ב עיין
בנה דף ג': (ב) ש"ב בלא
הוא סתם דלחיה סליק ליה
למינייה: (ג) אב בשבחה מנחם
את שפיה יום ששים ואל
וכי שויש שלשים עולה כ"ל
ומינה על נמחק: (ד) רש"י
ד"ה זבה וד"ה והא ס"ד:
(ה) רש"י ד"ה מ"ה וכו' וכו'
דמוק' לה דעשה כאומר וכו'
ממתינו דהוא מפורש פ"ק
כ"ל ומינה כגון נמחק:

מוסף רש"י

וא"ל. ר' אשעיה לר' יוחנן,
ר' יוסי קאי כותיך. דס"ל
נמי מכאן ולהבא הוא מטמא,
דמפטר לעיל מפכה שני. אלא
קסבר ר' אשעיה למפרע דר'
יוסי מדרבנן קאמ' (פסחים
א"א). והא ר' יוסי כו'.
מקשה דמלתייה הוא ולא משום
שקטא מיניה לה (ש"ס). מכדי
קסבר. גני שומרת יום,
מקטת היום ככולו. והאי
שויחא דש"י דעמיה הוא
דמכאן ולהבא הוא טמא
ולמפרע דקאמ' מדרבנן שויחא
דמקתה הוא (דאמיה בש"ס).
הדרן עלך הריני נזיר

פי' הרא"ש

ור' יוסי מכדי קסבר מקטת
היום ככולו וכו'. כגמורה
היכי משבחת לה. כיון
דחזיא בפלגא דיומא סליק
לה שימור כשראתה ביום
א' וביום ב' תחלת יום ב'
הוי שימור ליום ראשון
וטהרה מאותה ראיה
וכשרואה אח"כ מכאן
ולהבא היא מטמאה ולא
מפטרן כדחזיא ביום ראשון
דחזיא ג' יומי סמוך לשקיעת החמה.
שהתחילה קצת מבעוד יום וראתה עד הלילה נמצאת בכל יום טמאה תחלתו וסופו
ולא סליק לה שימור: סליק פירקא

מי שאמר הריני נזיר מגלח ליום ל"א.
לרב מתנא דאמר סתם יום ל' יום הילכך
מגלח יום ל"א. ולרב פדא סתם גוי' כ"ט
יום והיה לו לגלח יום ל' אלא כדמפרש
לעיל נעשה כאומר שלימים: וגם יום ל'
יצא לרב פדא ניהא דמדאורייתא

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה והא כיון וכו'
ור"י מכדי טומאת יום כנגד
יום. וי"ב וכוונתו מוז לפירמ'
במס' פסחים: [ב] בא"ד אלב
כביד לזין נמק' פסחים
שמעיה דמכאן ולהבא. י"ב
ר"ל כיון דמפסחים י"ב
מפורש להדיא דפריך ל"י
למאי דסבר מכאן ולהבא וכו'
א"כ גם כן פסחים כן ואין
אורך השמא למיש רש"י ד"ה
ור"י מכדי וכו' שדכיוו שם
הס רק לפירוש המורה ולכן
חזר בו רש"י עשיו ודו"ק:
[ג] תוס' ד"ה זבה גמורה
וכו'. ואע"פ שלח טבלה
בינתיים מבי רלחה ציוס י"ג
וציוס ט"ו וציוס ט"ו. מן
מינה מצי ע"ג ט"ו נמחק.
וי"ב ממו רלחה ציוס א'
וציוס ג' וציוס ה' ר"ל מוך
אחד עשר יום שזין מדה למה
דלחמ' כן עב"ל א"מ:
[ד] בא"ד ודחזיא י"ג לפנש
רלחה י"א. רלחה י"א נמחק
וי"ב דלחמ' למימר רלחה יום
א' גל"ל א"מ: [ה] בא"ד
ושזין כדבאה יום. מלת יום
נמחק. וי"ב מוך י"א כ"ל:
[ו] בא"ד מוך פלגא דלחמו
יום ע"מ. י"ב וכו' ג"כ כוונת
הענין אחר שפירש"י בס'
המורה יע"ש ודו"ק:
[ז] בא"ד הלכך בזה קטנה
בתחלת וכו' גל"ל: [ח] בא"ד
ומה מדה שאין תחלת יום
עולה כסופו עב"ל גל"ל:
[ט] בא"ד דלא שני י"א א'
נמחק א"מ. וי"ב ר' ימים
כ"ל: [י] בא"ד ומיחו לפי
רש"י. י"ב ע"י על דכריס
זבה בשריכות כאל"מ:

הגהות התוספות

1. מינה היא נמחק. 2. כפי'א
3. הא. 3. מינה תמחוק וכו'
דחזי כגון. 4. כ"ל דלמ"ד.
5. ג"ל תחילת. 6. ג"ל דתחילת
הספירה היא סוף משזון
אמתיין ביה מתקת יום כו'.
7. מינה כסופו נמחק וכו'
עולה לה כסופה. 8. מינה
כתחילתו נמחק וכו' עולה לה
בתחילתה. 9. מינה שפוסקת
נמחק וכו' שרלחה. 10. מינה
כסופו נמחק וכו' עולה
כסופה. 11. מיתות לאו
תחילתו נמחק וכו' אינו עולה
למנוחו. 12. ג"ל
למיתות. 13. ג"ל הכא.
14. ג"ל ש"ל דלמ"ד. 15. ג"ל
יום מלאת ולכן סותר כו'.

פי' הרא"ש (המשך)

דינא הכי לגלח יום ל' ולרב
מתנא מפי' לעיל משום
דמקטת היום ככולו. הריני
נזיר ל' יום אם גילתה יום
ל' לא יצא. אף בר פדא
מודה בהא כיון דאמר ל'
יום דבעי ל' יום שלימים:
מי שאמר הריני נזיר ונטמא
יום ל' סותר את הכל. לרב
מתנא סותר יום התורה
ומכ"א קרבן טומאה לרב
פדא סותר מדרבנן אבר
היכא דאמר ל' ואינו מכ"א
קרבן טומאה: ור' אליעזר
אומר אינו סותר אלא ד'
דלא גזר. ולרב מתנא
משום דסבר מקטת היום

וא"ל רבי יוסי קאי כותיך דאמר מכאן ולהבא

מטמא והא רבי יוסי למפרע הוא דאמר מאי
למפרע מדרבנן ורבי יוסי מכדי סבר^א מקצת
היום ככולו וזה גמורה דמייתא קרבן היכי
משבחת לה כיון דחזיא בפלגיה דיומא אידך
פלגיה דיומא סליק לה לשימור אב"א דקא
שפעה תלתא תלתא^ב יומי בהדי הדדי ואב"א
דחזיא תלתא יומי סמוך לשקיעת החמה
דלא הואי שהות^ג דסליק ליה למניינא:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים
ואחד ואם גילח ליום שלשים יצא הריני
נזיר שלשים יום אם גילח ליום שלשים לא
יצא^א מי בשנור שתי נזירות מגלח את
הראשונה יום שלשים ואחד ואת השניה יום
ששים ואחד^ב ואם גילח את הראשונה יום
שלשים מגלח את השניה יום ששים ואם
גילח יום ששים חסר אחד יצא וזו עדות העיד
רבי פפייס על מי^ג שנזר שתי נזירות שאם
גילח את הראשונה יום שלשים מגלח את
השניה^ד ליום ששים ואם גילח ליום ששים
חסר אחד יצא שיום של שלשים עולה
לו מן המנין מי שאמר הריני נזיר ג' נממא
יום שלשים סותר את הכל רבי אליעזר
אומר אינו סותר אלא שבעה הריני נזיר
שלשים יום נממא יום שלשים סותר את
הכל הריני נזיר^ה מאה יום נממא יום מאה סותר
את הכל ר"א אומר אינו סותר אלא שלשים
נממא יום מאה ואחד סותר שלשים יום רבי
אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה:
גמי שאמר הריני נזיר ונטמא יום
שבעה סותר את הכל רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה

הדרן עלך הריני נזיר

דעביד ק"ו (ר"ה דף י'). ומה נדה שאין תחילת יום ה' כסופו^א דטבלה צלילה מהני סוף יום כתחילתו^ב דלא צעיה כ"א א' ז' ימים ויום שפוסקת^ג בו [שנה] שתחילתו עולה כסופו אינו דין כסופו עולה בתחילתו למא' זבה גדולה תוכיח תחילת יום כסופו^ד דטובלת ציוס וסופו ללא תחילתו^ה אלא ודאי רבא לא עביד הקל וחומר אליבא דר' יוסי א' ומיחו לפירוש רש"י ניהא דלא מני למימר זבה תוכיחא: **ו**משני דחזיא שלשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דר"י א' למניינא. לפי [הס'ס] מסובצין בטומאה בתחילת היום וצפונה וליכא זבה שימור כלל וכן יום שלישי עומא בתחילתו ורבי שלשה ימים לרופין עומאין דמקטת יום שלישי ככולו ואין צנן שימור בינתיים:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. צפרק קמא (לעיל דף ה'): מייתמינן ליה ופי' רב מתנא וזב פדא כדאית להו: **ש**יום א' עורה ל' מן המנין. לרב מתנא עולין למנין ימי נזירות דראשון דמדאורייתא ל' וכן למנין שני עולה לו מדאורייתא צענין שלשים דאורייתא ולרב פדא ל' מן המנין למנות נזירות^א: ראשון שכבר נשלם מיום כ"ט ומגלחת ראשונה נעשית ציוס ל' כדן תורה ודקאמ' צמתיתיו ציוס ל' עולה לו מן המנין לענין נזירות שני כמי שגם מגלחת שנייה תהיה ציוס ל' שהרי גילח ציוס [ששים] חסר אחד: **ה**ריני נזיר נממא יום א' סותר הבא. לרב מתנא סותר מן המורה ומביא קרבן טומאה וחזר ומונה שלשים יום נזירות טהרה ולרב פדא סותר הכל מדרבנן ציוס כ"ט נשלם הנזירות וסותר מדרבנן גזירה להיכא דאמר הריני נזיר ל' יום ואינו מביא קרבנות נזיר טמא: **ר**בי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה. לרב פדא לא גזרינן ולרב מתנא אליבא דר"א ס"ל מקטת היום ככולו ואפילו נטמא קודם הבאת קרבנותיו ורבנן אית להו דלא אמרי' מקטת היום ככולו אלא היכא דהביא קרבנותיו צטרה ציוס ל' דילא כאליו הביא ציוס ל' ואחד: **ה**ריני נזיר א' יום נממא יום א' סותר את הבא. ולא פליג ר"א לרב מתנא דאמר דסתם נזירות ל' יום והכא^א מיתורא דלישנא דקאמ' ל' הוי כאליו אמר שלימים הילכך אפי' לר"א דאמר דמקטת היום ככולו סותר הכל (ולרב פדא דלית ליה מקטת היום ככולו) דלכא אמר^ב ל' הוי ממנין הנזירות כיון שפירש ל' יום וא"ת מ"מ אמא סותר הכל לר"א הא לר"א דריש לקמן צברייתא דהריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה יכול סותר הכל וימינין הרשאים יפלו ממכל דליכא לתרונים וזה א"ן לו אחריניו וזה"כ כי נטמא ציוס ל' א"ן לו אחריניו והל"ל דלא יסתור הכל וג"ל דכיון דאמר ל' א"כ יום ל' הוי יום מלאת ודרשנין וחת תורת הניזיר ציוס מלאת ציוס מלאת תן לו תורת נזיר ולקמן נמי צברייתא גבי נטמא ציוס מלאת לא קממעית להו מוהימנים יפלו אלא דלחמו סותר כל מאה אלב שלשים יום ודאי סותר דקתני בסמוך צמתני נטמא יום מאה לר"א סותר שלשים אלא צרישא כי אמר הריני נזיר סתמא דקאמר ר"א אינו סותר אלא שבעה כי נטמא ציוס שלשים לרב פדא ניהא משום דמיוס כ"ט פסק מנין נזירותו ויום שלשים אינו יום מלאת כיון דלא אמר שלשים צפירוש וגם ל"ק דסותר אינו אלא מדרבנן לרב פדא ולא מייתי קרבן טומאה ולרב מתנא נמי דקאמר מקטת היום ככולו הילכך יום ל' אינו יום מלאת כלה כל אותו יום [כיון] דעשה מקטת צנויות אלב כסיפא ממשא צולת אמר שלימים לרב מתנא לא אמרינן מקטת היום ככולו הילכך הוי שפיר יום שלשים מלאת^א דלכך סותר לר' אליעזר מדרשא דזאת תהיה תורת הנזיר ולמתא

ככולו. ורבנן לית להו מקטת היום ככולו אלא אחר שהביא קרבנותיו: הריני נזיר ל' יום ונטמא יום ל' סותר הכל דכיון דאמר ל' יום בעי' שלימים ולא אמרי' מקטת היום ככולו: ר"א אומר אינו סותר אלא ל' כדריש לעיל נטמא ציוס מלאת תן לו תורת נזיר: נטמא יום ק' ו' סותר ל' מדרבנן גזרו שיתסור יום תחילתו אטו יום ק' ולא גזרו שיתסור אלא סתם נזיר. ור"ה סתם נזיר שנטמא ביום ל"א הוי כנטמא יום ק"ב ואומר סותר: (רא"מ ארנו סותר אלא ד' ר"א לטעמי' דאפי' ביום ל' לא גזרי:

א) אולי צ"ל וה"ה כמור' ל' יום שנטמא ציוס ל"א סותר הכל אלב סתם מיר שנטמא וכו'